daruri

GRIGORE ALBU GRAL

EDITURA EMINESCU

Coperta : *Luiza Ştefănescu*

BUCUREŞTI, 1972

GRIGORE ALBU-GRAL

daruri

VERSURI

EDITURA EMINESCU

M-ANUNȚ DIN FRUCT

M-anunț din fruct fără-a-i deschide coaja —
Mirabilă tărie am în glas.
Vorbele dure țîșnesc prin cratere vulcanice
Și-n vînt se risipesc.
Cerul și oamenii îi strîng în paner;
Plata-i un tîrg încheiat dinainte.
Eu am trudit arama lucitoare
A banilor lacomi
Și-am rupt din inimă șoaptele

Peste care memoria întinde punţi;
Să crezi că uneori
Durerea are musculatură de taur.
Dar un toreador bate pe rînd o sută de tauri.

Ambiţia se măsoară cu sfîrşitul
Şi pentru mine nu moare;
Începutul se face în fiecare zi.
Cînd fructul din care mă nasc
Şi creşte pentru pîrg
Va fi după soare al doilea templu şi for –
Atuncea voi arde.
Tu aprinde făclii de pe acum
Pentru nunta de aur.

NU M-ASCUND...

Nu m-ascund în dorul vrăjilor ca să cînt,
Nu.
Dar odoarele mele se nasc
Dintr-o aspră baladă cu trei ciobănei
Şi încă, mai vîrstnice, altele.
Am strîns din mirişti
Secerate de-a-ndoaselea
Ultimul spic aruncat de cosaş.
În vorbe ascund nostalgii

Şi pipăi puterea din brazda schimbată în pană,
Ascultînd cum răsare
Mirabil un pom din sămînţă.
Arşiţa sufocă o vară întreagă,
Că-i trebuie toamnei, pe urmă,
Oceanele, cinci, s-o învie.
Adun în pumni
Silabele, numai, ce-ndură
Dogoarea şi frigul,
Buiestrul şi tihna
A şase hotare cu oameni.
O vorbă aleasă îmi şade la fel
Pe masa de taină cu zeii,
Mai vrednică încă.

SEARA VERDE

Pretutindeni,
Imensă şi verde
E viaţa, ca iarba.
În neamuri de pulberi
Şi-n neamuri de aer
Întreagă se mişcă
Şi sună, şi sună...
Sămînţă bogată
Şi plină

Pătrunde sub brazdă,
De unde,
În spic şi în frunză,
S-azvîrle
Spre gloata de pîine.
Şi calul alb
Al amiezii,
Şi calul negru
Al nopţii,
Pereche fac
Pe cîmpul de-alergare.
Pretutindeni,
Imensă şi verde
E viaţa, ca iarba;
Şi clipele trec
Peste plaiul de verde,
Departe, departe

OAMENII SÎNT CA FLUVIILE

Oamenii sînt ca fluviile:
Necuprinzător de mari şi puternici.
Şi parcă toţi izvorăsc din adînc,
Şi parcă toţi ascund un izvor
În pămîntul pe care
Îl bat cu picioarele.
Mai demult
Izvoarele au pătruns piatra,
Tot crescînd

Din obîrşie în obîrşie.
Pîraiele au venit
Unul spre altul
Dintr-un dor de izvoare
Şi-au început să sape.
Era o scurmătură în jos,
De parcă se chemau două doruri.
Povîrnişurile le-au depărtat
De coama din care ţîşniseră
Spre un loc neted
Ca un fel de cîmpie.
Şi-n drum,
S-a lovit pîrîu de pîrîu
Pînă s-au contopit:
Aşa s-au născut rîurile...
Dorul de adîncime
N-a pierit după ierburi.
El a umblat mai departe:
Şi-aşa s-au născut fluviile.
Sînt fluvii care poartă nume
După obiceiul oamenilor.
Unele poartă nume de bărbat,
Tîrînd pe spate şlepuri încărcate
Cu darurile naturii.
Şi iată-le:
Missisipi, cel cu nume de negru;
Ca o ceată de sclavi,
El colindă America
Să cadă istovit

În brațele mării.
Nilul, cel cu nume de cîntec,
Pornind dintr-o cetate a soarelui,
Mai fecundează de două ori pe an
Patria Ibisului.
Iordanul, cu nume de om,
În apele sale adună
Vlaga ostracizaților.
Pe cînd Nigerul
S-a umplut de istorie,
Și țipătul păsării negre.
Pasărea neagră strigă,
Pasărea neagră plînge,
Pasărea neagră tace,
Și-n această tăcere se află
Un imn al speranței.
Soarele se afundă
În penele păsării negre,
Să strige împotriva deșertului;
Și iară
Sînt fluvii cu nume de femeie
Ce curg agitate,
Ca-nvinse de instinctul matern
Al cunoașterii.
În drumul plin de flori,
Adesea împodobit de arbori,
Rod rădăcini pivotate-n adînc
Și dezbracă așezările șerpilor
De cutremurul pradei.

Femeile umblă
Printr-o lume de gemete,
Printr-o lume de linişte,
Tălăzuind ca noaptea
Tot mai puţin spre ziuă.
Şi iată-le:
Amazoanele –
Fiice sălbatice ale hăţişurilor –
Cîntă din peşti.
În aer
Se-nfige un clocot ciudat
Ca un bocet de trib,
Băştinaşii îl strîng în năvod
Pentru hrana copiilor.
Şi pirogile vin,
Şi-n aer.
Fluviile sînt ca oamenii,
Toate strigă după linişte.
Şi pămîntul, din vreme în vreme,
Este pentru fiecare fluviu
O prelungire de coapsă,
De braţ,
Mai lung decît braţul oamenilor.
Fiecare undă strigă după un bărbat,
Fiecare fluviu strigă după o femeie !...

PENTRU AL DOILEA

Şi vieţile noastre umblă
Din arbore în arbore,
Din creangă în creangă,
Din frunză în frunză,
Din pasăre în pasăre,
Din haină în haină,
Din om în om.
Şi vieţile noastre umblă,
Fac parte egală cu zeii.

În sala de ospeţe a naturii
A fost,
Cînd m-am slăvit pe mine însumi –
O lipsă de cunoaştere.
Mai degrabă
Ceva semănînd cu semnul pe care
Cel mai zeu dintre zei
A stat în clipa cînd gorgonele
Furate de miraj
Dansau, dansau...
A fost, îmi pare,
Prea bine nu-mi aduc aminte,
O lipsă de al doilea.
Şi nimeni,
Căci nimeni nu-i fiu al curajului,
Nu mi-a întins o mînă.
Toţi au căzut
În faţa hlamidei de foc,
Cum cad bumerangele
În vînătorile de trib.
Dar acolo,
În sala de primire,
Un fir de iarbă verde
Mi-a pipăit degetele goale.
Gorgonele dansau, dansau,
Şi-am ascultat dansul păgîn,
Rînduit de împăratul Olimpului,
Cînd lutul a fost modelat
A doua oară

Pentru alungarea monştrilor.
Cînd sufletele noastre tresar,
Neliniştea aşteaptă jertfă:
Eu m-am jertfit pentru al doilea.
N-am cerut în deşert
O femeie.
Fiecare glas
Nu s-a chemat pe sine,
Cele mai multe iluzii
S-au pierdut în chemările mele,
Risipindu-se după cuvinte,
Dincolo de tăria pieptului.
N-am rîvnit în zadar
O inimă,
N-am dorit peste plîns
Sufletul florilor.
Un fir de iarbă verde
Mi-a atins picioarele goale
Cînd cel mai zeu dintre zei
A călcat peste morţi.
Şi astăzi privesc
Cum vieţile noastre umblă
Din arbore în arbore,
Din creangă în creangă,
Din frunză în frunză,
Din pasăre în pasăre,
Din om în om.
Şi ştiu că viaţa
Migrează, migrează...

Şi simt
Cum făptura dansează
Cu timpul vîrtej înăuntru,
Ca luna
Să nu le atingă.
Cînd bate miezul nopţii,
Cobor la sfat şi eu
Ca un prinţ solitar,
Dezbrăcat de hlamidă, de har;
Şi genunchii îmi tremură,
Presimţind voluptatea.
Aproape de gînduri,
Mai rîvnesc un parfum
Cu otravă de buze,
Cu lumină de ochi;
Buzele-mi sună
La fel cu copacul
Din care, crescînd, am crescut.
Pentru glasul rănit,
Pentru gîndul nătîng
— Rătăcitul meu gînd —
Într-un dans de gorgonă
Bat podeaua cu picioarele
În căutarea ceasului ultim
Al uitării de sine,
Şi-a fost,
Cînd m-am slăvit pe mine însumi,
O lipsă de cunoaştere.
Mai degrabă

Ceva semănînd cu scaunul pe care
Cel mai zeu dintre zei
A stat în clipa cînd gorgonele
Dansau, dansau...
Și vieţile noastre, altele,
Dansează, dansează
Aruncate în ploaie
De cea mai plăcută plăcere:
A cărnii.
Cînd sufletele noastre tresar,
Neliniştea aşteaptă o jertfă.
Eu m-am jertfit pentru al doilea.
La taifasul de gînduri
Se aduc alese bucate,
Rumenite copane de pui,
Berbec la frigare,
Ulcioare de vin învechit,
Cuptoare de pîine,
Pîraie de lapte
Ţîşnind din arcadele munţilor.
Pot să jur c-am băut
Și-am mîncat
Cît o mie de fraţi
La un loc.
Pot să jur c-am trăit
Mai bogat ca bogaţii,
Pe-un maldăr de fîn,
Lîngă botul viţeilor,
Rînduiţi după prînz

La tăiere.
Am găsit în ochii naivi,
Mai măreţ decît coamele,
Dorul de viaţă,
Şi vieţile noastre umblă
Unele şi altele
Din arbore în arbore,
Din creangă în creangă,
Din frunză în frunză,
Din pasăre în pasăre,
Din om în om.
Şi ca un prinţ le caut
Şi nu le dau nume...
De n-ar mai fi nădejdea,
Eu m-aş închide în ochi.
Ar plînge liliacul
Sub care, poposind,
Sorbeam nectarul florilor de mai.
Să nu mai strige nimeni
În valea aşteptării,
Să nu mai bată vîntul
Sau arşiţa de soare.
Dogoarea adormirii
Şi-a florilor mireasmă
Îmi stă învelitoare.
Mi-e dat să am frăţie
Ispita şi elanul.
Cînd mă îngală mintea,
Din simţuri prind putere

Să tai cărări în piatră
Spre ceasul de bazalt.
Am fost atît de mare
Şi-atîta de frumos
În seara cînd eternul
Se prăfuise-n ape !
Şi peşti,
Şi şerpi fantastici,
Şi oameni cu năvoade
Clipeau din ochi spre larg.
Pe-un banc
Pierdut în zare,
Se săruta pămîntul,
Se-mbrăţişa cu bolta
În trainică recoltă
De veacuri şi de stele.
Aveam prin timp fiori
Şi m-am schimbat la faţă,
Pe colţul meu de lume
Săpînd cîte o dramă.
Cursese voluptatea
Din larguri către ţărm,
Şi inundase totul.
N-am rîvnit în deşert
O femeie,
N-am dorit în zadar
Două coapse de lut !
Fiecare glas
Nu s-a chemat pe sine !

Ochilor mei,
Refuzaţi de la prima lumină,
Le ardea globul
După-ntregire !
Şi-a rămas să văd,
Apărînd dimineaţa,
Cu ochii sufletului.
În toate e o mică măsură
Pînă acolo,
Pentru partea minoră a existenţei.
Odată,
Am încercat s-o alung,
Dar am aflat apoi
Că, alungînd-o,
Mă alungam pe mine.
Şi am întors-o din drum.
Nimic din ce a fost numit
Cu nume nerostite
Nu mai trăieşte.
Şi eu văd lumea altfel
De cum se arată în oglindă.
O văd dinăuntru...
Un prinţ somnoros,
La taifasuri de gînduri,
Adoarme pe scaun.
În ascuns,
Visele vin şi îi pipăie carnea picioarelor.
Şi prinţul visează.
El are în somn

Mai mult ca o viaţă,
Mai mult ca un gînd:
Mulţimea de vieţi şi de gînduri.
Şi doarme, şi doarme,
Şi vieţile noastre umblă
Din arbore în arbore,
Din creangă în creangă,
Din frunză în frunză,
Din pasăre în pasăre,
Din pene în pene,
Din haină în haină,
Din om în om.
Toţi le primim cu zîmbet
Şi le lăsăm să plece
Pe căi necunoscute.
Şi sînt
În viaţa asta,
Cel mai bogat din oameni.

ODGONITELE BĂRCI

Bărcile –
Gloate flămînde de peşte –
Sprijină ţărmul înalt,
Lenevind în odgoane.
Dincolo zarea se pierde
În mare
Ca o umbră de nor.
Timpul gol
De faleze şi straie

Se îndoaie fantastic,
Se rupe
În forme enorme,
Încandescente stele de seară.
Trăisem odată
Cu oamenii,
Într-o zi;
Cînd soarele răsărea –
Trăisem aievea
Cu soarele.
Şi cîndva,
Lîngă Soare-răsare,
Odgonitele gloate cîntau,
Prefăcute-n sirene.
M-am legat cu o mare de gînduri
Şi c-un gînd de o mare,
Peste stînca bogată în muşchi,
Şi-am rămas să ascult
Cum se pierde în zări
La o barcă un om,
La o luntre mai mulţi,
Şi-am plecat
Stoluri, stoluri de oameni,
Undeva în adînc,
Unde zările cad
Îndoite de chemări,
Cu pas tărăgănat
De baladă.
Mai cîntă, depărtare,

Mai cîntă, nesfîrşire !
În somnul meu,
Născut din bogăţie,
S-ascunde bogăţia –
În tihna mea, născută din cîntare,
S-ascunde cîntecul –
Mi-a fost lăsat
Să scormonesc cu inima
În vise,
Aşa cum fac ţăranii
Cînd scormonesc cu basmele în foc.
Pun suflu lîngă suflu
Şi vreau
Dintr-o suflare stufoasă de bătrîn
Să domolesc talazul acesta
Ce mă doare,
Dar cine ştie dacă
Puterea dintr-un geamăt
Nu s-a schimbat în lacrima de om ?
Şi-atunci, durerea morţii,
Murind fără mormînt,
M-ar năpădi pe mine,
Pescarul de pe mare,
Pîndit de-o soartă aspră,
Simţită doar pe cîmpul de bătaie.
Trăisem printre gînduri...

Acum
Sînt printre oameni
Și-am somn de luntri grele.

AMURG DE CIRCUMSTANȚĂ

La marginea parcului ușor muget de ciută,
Florile purpurii ale nuferilor pe albastru
bazinului.
Amurg de iulie - mîhnire de om scormonit.
Vălătuci de umbră înconjoară statuia soldatului.
Caldul de suflet al neoanelor – închipuire
de înger.
Nimic împrejur nu tulbură vesela mea tristețe.

MASCA TREZIRII

În zori,
Cînd ne înstrăinăm de cărările visului,
Se rotunjeşte printre ceţuri conturul fiinţei
noastre.
Cînd ne e foame,
Rupem din binefăcătoarea pîine
Cu-aceleaşi mişcări ostenite
De o zburdalnică şi veselă copilărie.
Cînd, odată, murim,

Oamenii plîng după noi prin arşiţa soarelui,
Statornicit cu o oră mai devreme
Peste oraşul plin de păsări migratoare.
Norii se adună, e-o altă primăvară
Şi peste iarba crudă par nişte uriaşe clopote
Care învie adormite lumi monahale.
Cînd îţi atingeam obrazul cu asprimea degetelor
mele,
Buzele tremurau ca o floare roşie,
Înconjurată de toamnă.
E puţin de atunci,
Dar nu atît de puţin,
Încît noua ta întoarcere
Să nu aibă vreo bănuială.
Sufletul meu vibrează sub adieri,
Pretrăindu-te, ziuă,
În miezul amărui al dezmorţirii.

ARGINT-VIU

Dimineaţa,
Înghesuiala oamenilor supune domnia tăcerii.
Maşinile aleargă-ncolo şi-ncoace.
Tremură asfaltul.
Pentru noapte s-a risipit orice nădejde.
E o beţie ca de vin vechi sau de ţuică.
Aroma te îmbată în aer.
Din bălăbăneala trupurilor somnoroase,
Oamenii fac nişte aripi ciudate.

Şi toţi oamenii parcă sînt păsări.
Prin rămurişul des de ceaţă şi arbori
E o zvîcnire de clopot,
Cu sunetul trecut prin rouă.

MASCA FAMILIEI

E o unire ca de două vremi,
E un copil al meu şi o nevastă,
Arborele cu frunzişul de lună
Aduce un vînt şi o sărutare.
Noaptea rătăcesc printr-o pădure,
Înmărmurit de puterea întunericului
Coborîtă pe tufe.
Spini sînt destui, roadele sînt puţine.
Am dat de urma tatălui sfînt şi a mamei

Într-o văgăună de lupi.
E o turmă care mă paşte dinlăuntru
Şi un cutremur sfios
Rînduite să-mi apere liniştea.
E o apă pe unde trec ochii la dragoste.
. . . .
Uneori încerc să-mi închipui cum arată ziua
mîine.

GRAMINIFERA

Păstrătoarea de grîne
Dormitează în praf.
Vremuie anul şi luna, şi ceasul,
Din vijelii de zăpadă şi vînt;
Păstrătoarea de grîne
Dormitează-n pămînt.
Împrejur,
Sînt tanagre de zeu îngropate,
Uitarea le plînge

Fiinţa cu chip de parfum
Lepădată în drum.
De la an, de la lună şi ceas,
Un sublim putregai
Şi năluci au rămas
Să ne tulbure visele noastre
Albastre, albastre, albastre.

Tanagre, tanagre, tanagre !
Apollo-n mînie lovi cu piciorul
Şi vinul se scurse
Cînd spart fu ulciorul.
Păstrătoarea de grîne
Hrăneşte ogorul.

DECEBAL

Cînd Decebal a fost să moară,
Prima lui grijă
A semănat-o lîngă păduri.
Pe urmă şi-a scos gîndurile
Şi le-a-nfipt în sabie,
Poruncind cîntecului.
Şi-a mai zis să-i aprindă candelă de ziuă
Luceafărul.
Şi nimeni

N-a vegheat la căpătîiul stelei căzătoare;
Ea s-a stins,
Iar grija omului care pleca
A rodit în pămînturi
Sămînță puternică de iubire.

ADIO

E verde dimineaţa.
Tristeţea de fildeş a ochilor mei
Mă cuprinde pe mine.

Umbrele verzi s-aştern pe tapete,
De-a lungul odăii singuratice.

În oglinda murdară
Se stinge pînă şi amintirea
Acestor nopţi de tragice nădejdi.

Un soare verde s-adapă din lacrimile copacilor.

MIGRAȚIE

•

În strigătele vieții sfîșiate
Se aruncă o soartă cît o corabie
Prefigurînd istoria.
Totul se aude în trecere
Ca o bătaie a nopții —
Inima mea,
Inima mea a-ncercat
Peste trup să se suie,
Și ochiul cel orb al ființei

A foşnit în adînc
Ca un licăr de soare.
Şi trăsnetul surd a căzut
Peste vîrful pădurii.
Frunzele cad
Răsfirate de vînt.
Şi e toamnă pe gînduri,
Hîrb sfărîmat al ţărînii
Azvîrlit în afară...
Să se facă, dincolo de pămînt,
Dincolo de văzduh,
Dincolo de dincolo,
Această migraţie !
Neînţelesul înţeles
Al neliniştii.
Să se audă cîntarul
Cînd cumpăneşte grîul şi mălura,
Albul şi negrul,
Zestre bogată
De om aşezat între lucruri,
Aşezat între nopţi,
Prelungit în etern !

NIOBE

M-am întrecut să-mi laud frumuseţea.
În Teba – decît zeii mai frumoasă.
Bărbat frumos aveam pe Amfion
Din dragoste cu el am dat suflare
La paisprezece feţi
– Băieţi şi fete –
Toţi arătoşi şi înzestraţi cu minte.

La luptele de taur, la năvăditul pînzei,
Şi-n pregătirea cinelor bogate,
Copiii mei cu-o ţară se-ntreceau.
Dar vai !
Latona
– Născătoarea de-Apollo şi Phoebe –
Mi-a pregătit cea mai cumplită soartă:
Săgeata otrăvită şi încă o săgeată
A pus ca să-mi lovească în copii.
Toţi şapte din'nălţime s-au prăvălit în şanţ
Şi-apoi şi şapte fete.
Pe Amfion,
Viteaz între bărbaţi,
Cu sfîşiere l-am privit căzînd
Nainte, la picioare-mi.
Şi nu mai ştiu.
Durerea m-a prefăcut în stîncă,
Sau tot orbeasca ură a Latonei !...

CONDIȚIE UMANĂ

Ca Arthur Lundwist
Eu supun pietrele şi cărăbuşii,
Supun vînturile şi arşiţa.
Mama le bate pe toate cu palma,
Proptită cu ochii pe stîlpul din tindă.

Pînă la mine n-a mai fost copil
Aşa de frumos şi frumos,

Nici n-a fost mamă
Gata să supună stihiile cu palma.
M-am plămădit dintr-însa – priveliște fugară –
Rodindu-mă din carne, prin sînge
Și putere.
Cînd izvorăsc luceferi din scorburi siderale
Întîi
La mine ochii și-i lasă pe furiș,
De aceea,
Dintr-o piatră și un crîmpei de coasă,
Lăsate de moșneagul meu tată
Moștenire,
O să încerc o scînteie,
Ce-o să prindă, vîlvoare,
Să strălucească-n vîrste
Ca pleoapa în sărut
Copilăria asta – condiție umană.

POETUL TELURIC

Senzaţia vieţii –
Fiinţa;
Senzaţia morţii –
Nimicul;
Senzaţia spaţiului –
Pasul;
Senzaţia timpului –
Clipa...

O trainică curgere
— Trecere-n jos —
Făptura mi-o curăţ
Mereu în alt rîu.
Şi ziua
Cu noaptea
Urzesc săptămîni
De pulbere albă
Şi pulbere neagră:
Prezenţă,
Absenţă,
Uitare.
Inimă,
Întoarce-mi
Ispitele de ieri
Să pot dormi cu capul
Pe sînii moi de lună.
De ce nu pot strînge,
În palme înaltul,
În privire stelele
Şi pe tine ?
De ce nu-mi pot desface culoarea
Ce-mi înroşeşte sîngele ?
Pămîntul acesta,
Pămîntul mereu
I-obsedat ca un vultur
Al somnului.

Draga mea,
Culege-mă din vînt,
Din soare,
Atît cît mai sînt un sărut,
Un mister.

BATEM DIN PALME

Pînă unde cîntă o pasăre
Cerul se umple de cîntec.
Viața-i a noastră
Întreagă,
Nemăsurată.
Batem din palme.
Ochii se pierd între pene !
Batem din palme.
Ochii se pierd lîngă cer !

Batem din palme.
Ochii se pierd lîngă duh !
Noi sîntem copiii de azi
Pînă unde se-ntinde o inimă.
Batem din palme.
Ochii se pierd lîngă somn !
Batem din palme.
Ochii se pierd lîngă vis !
Batem din palme.
Ochii se pierd printre îngeri !
Pînă aicea sîntem buruiană !
Tălpi prăfuite şi goale !
Degete strîmbe !
Pînă aicea sîntem paradis !
Batem din palme.
Viaţa-i a noastră
Cu lupte şi vis !

ÎNTOARCERE

M-am smuls din lucruri.
Am săpat ogor în inimă
Şi loc de răsuflet.
Am semănat în creştet
Esenţa lucrurilor.
Minunea
Aşteptînd să rodească,
S-a-mplinit dintr-o dată.
E o lume a lumii de taină,

E cuget,
Singurul meu
Îndrăzneţ palisandru
Care bate în vînt:
Eu sînt şi nu sînt...
Ca o umbră a tot ce respir
Seva mare mă-mbată.
Mă-ntorc către lucruri
Silind să le dau frumuseţea.

COGITANS

Ţărmul cugetului ?
Sub tîmple bătrîne:
Incandescenţă mută.
Sălaş de bărbat,
Unde ceasul nu bate.
Şi-acolo sînt flori,
Şi-acolo sînt pomi,
Şi-acolo sînt ramuri
În care o pasăre vine

De cîntă.
Şi-acolo e timp,
Şi-acolo e drum,
Şi-acolo sînt doruri,
Năluci care pleacă în lume
Pentru împăcarea trupului.
Şi-acolo sînt nori:
Vin furtuni de mînie
Fulgerînd înspre om
Împotriva nedreptelor lumi.
Şi-acolo sînt legi,
Ale noastre,
Care pot să ne mistuie,
Care pot să ne-nalţe.

TREBUIE O APĂ

Suferinţa
Nu pluteşte în apele limpezi,
Nici în răcoarea densă a copacilor.
Suferinţa ocoleşte parcurile.
Ea se strecoară în suflet
Cum se strecoară în peşteri,
Cîte una,
Şuviţele de apă.
Încet, încet, se strînge

Ca un oftat,
Ori ca o părere de rău.
Sîngele o suie prin carne,
Și carnea
Pălește asemenea florilor.
Buzele vestejesc,
Vorbele zac în dezordine,
Iar genele cad
Parcă le-nchide somnul.
Suferința ocolește soarele,
Norii cenușii umplu cerul,
Și ca toamna să-nceapă
Mai trebuie o apă.

SE AUDE UN NOR

Pasul unui nor s-aude
Peste pietre lunecînd.
Nu e gîndul meu de seară
Să-i simt pasul.
Între crengi
S-a lăsat o umbră verde.
Nu e gîndul meu cel bun
Să-i chem trupul.
Pe pămînt

Mişcă ierburile-n vară.
Nu e gîndul meu în ierburi
Ca să-l strig.
Sunătoare
E tristeţea
Ce vibrează-n adevăr
Şi pe neştiute suie
Din călcîie
Pînă-n păr.

DARURILE ALBINARULUI

Vă chem cu gura plină de faguri
Aici
Într-o grădină a pămîntului de aur,
În jurul meu
Cad arborii de floare,
Şi-mbălsămat mă-mbată.
Florile vin peste mine
De-a valma
Cînd aerul zumzăie tot –

Urdiniş rezervat pentru oameni.
Fată tristă,
Să nu vrei
Tălmăcirea mirajului:
El s-a născut eteric
Din brazde de sudoare.
Îndrăgostitule,
Să nu strigi
Pentru inima ta
Cît înlătur o floare.
În preajma ta
Sînt vise netrăite
Şi fiecare cupă de vis
E un salcîm
Brodat cu flori pe braţe.
Omule zdravăn,
Vino-n grădină să rîzi
Căci gîndurile mele
Taifăsuiesc cu tine
Sînt pentru mîine stup.
Poeţii-mi duc secretul iubirii
Într-un vers;
Eu într-un teanc de versuri
Nu aflu o iubire.
Cu firea mea străină
E greu să mă împac
De zvîrcoliri bizare
Încerc să mă desprind:
A căuta eternul rătăcitor

Pe vînt,
E încă o durere.
Mi-e gîndul de piatră rubinie:
Vă chem cu gura plină de faguri
Aici într-o grădină a pămîntului de aur
Dar să nu-mi cereţi daruri !
Eu sînt crescător de albine,
Şi darurile mele
Sînt nespus de puţine.

S U M A R

LEI 4,50